

**"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক পিতাৰ ওচৰলৈ নিজৰ কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) শুধৰাবলৈ আহিছা,
তোমালোকে এতিয়া দৈৱী কেৰেক্টাৰ গঠন কৰিব লাগে"**

***প্ৰশ্ন :-** তোমালোক সন্তানসকলক কিয় চকু মুদি বহিবলৈ দিয়া নহয়?

***উত্তৰ :-** কিয়নো দৃষ্টিৰে নিহাল (ভৰপূৰ) কৰোঁতা পিতা তোমালোকৰ সন্মুখত আছে। যদি চকু মুদি থাকা তেন্তে নিহাল কেনেকৈ হ'বা। স্কুলত চকু মুদি নবহে। চকু মুদি থাকিলে অলস ভাৱ আহিব। তোমালোক সন্তানসকলেতো স্কুলত পঢ়াশুনা কৰি আছা, এয়া হৈছে চ'ৰ্চ অফ ইনকাম (আয়ৰ উৎস)। লাখ পদমৰ উপাৰ্জন হৈ আছে, উপাৰ্জনত নিদ্ৰা, উদাস ভাৱ, হামি আহিব নোৱাৰে।

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে। এয়াতো সন্তানসকলে জানে যে আত্মিক পিতা পৰমধামৰ পৰা আহি আমাক পঢ়ুৱাই আছে। কি পঢ়ুৱাই আছে? পিতাৰ লগত আত্মাৰ যোগ লগাবলৈ শিকাইছে, যাক স্মৃতিৰ যাত্ৰা বুলি কোৱা হয়। এইটোও শুনাইছে - মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে-কৰোঁতে পবিত্ৰ হৈ নিজৰ পবিত্ৰ শান্তিধাম গৈ পাবাগৈ। কিমান সহজ বুজনি। নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু নিজৰ প্ৰিয়তম বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি পাপ আছে, সেই সকলো ভস্ম হৈ যাব। ইয়াকে যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে ভাৰতৰ প্ৰাচীন ৰাজযোগ, যি পিতাইহে প্ৰতি 5 হাজাৰ বছৰৰ পিছত আহি শিকায়। বেহদৰ পিতাহে ভাৰতত, এই সাধাৰণ শৰীৰত আহি তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। এই স্মৰণৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ নাশ হ'ব কাৰণ পিতা হৈছে পতিত-পাৱন আৰু সৰ্বশক্তিমান। তোমালোকৰ বেতেৰি এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। যি সতোপ্ৰধান আছিল তাক আকৌ কেনেকৈ সতোপ্ৰধান কৰি তুলিবা, যাতে তোমালোক সতোপ্ৰধান সৃষ্টিলৈ যাব পাৰা বা শান্তিধাম ঘৰলৈ যাব পাৰা। সন্তানসকলে এইটো বহুত ভালদৰে স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। পিতাই সন্তানসকলক এইটো দৰৱ দিয়ে। এই স্মৃতিৰ যাত্ৰা তোমালোকে উঠোঁতে-বহোঁতে, চলোঁতে-ফুৰোঁতে কৰিব পাৰা। যিমান দূৰ সম্ভৱ গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ দৰে পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। পিতাকো স্মৰণ কৰিব লাগে তাৰ লগতে দৈৱীগুণো ধাৰণ কৰিব লাগে কাৰণ জগতৰ লোকসকল আসুৰী চৰিত্ৰৰ। তোমালোক সন্তানসকল ইয়ালৈ আহিছা দৈৱী চৰিত্ৰ গঠন কৰিবলৈ। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চৰিত্ৰ বৰ মধুৰ আছিল। ভক্তিমাৰ্গত এওঁলোকৰ মহিমা কৰা হয়। ভক্তিমাৰ্গ কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল, এইটোও কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হ'ল, এইটোও এতিয়া বুজি পাইছা। তোমালোক সন্তানসকলে এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত ৰাখিব লাগে যিহেতু এইটো জানিছা যে আমি জ্ঞান সাগৰ আত্মিক পিতাৰ সন্তান, এতিয়া আত্মিক পিতাই আমাক পঢ়ুৱাবলৈ আহে। এইটোও জানা যে তেওঁ কোনো অৰ্ডিনাৰী (সাধাৰণ) পিতা নহয়। এয়া হৈছে আত্মিক পিতা যিয়ে আমাক পঢ়ুৱাবলৈ আহে। তেওঁৰ নিবাসস্থান হৈছে সদায় ব্ৰহ্মলোকত। সকলোৰে লৌকিক পিতাতো ইয়াতে আছে। এইটো সন্তানসকলে ভালকৈ নিশ্চয় কৰিব লাগে যে আমাক আত্মাসকলক পঢ়াওঁতাজন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, যিজন বেহদৰ পিতা হয়। ভক্তিমাৰ্গততো লৌকিক পিতা থকা সত্ত্বেও পৰমপিতা পৰমাত্মাক আহ্বান কৰি থাকে। তেওঁৰ এটাই যথার্থ নাম হৈছে শিৱ। পিতাই নিজেই বুজায় - মৰমৰ সন্তানসকল, মোৰ এটাই নাম শিৱ। যদিও অনেক নাম দি অনেক মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে কিন্তু সেয়া সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। মোৰ যথার্থ নাম এটাই শিৱ। তোমালোক আত্মাসকলক আত্মা বুলিয়েই কোৱা হয়, শালিগ্ৰাম বুলি কলেও কোনো আপত্তি নাই। অনেক শালিগ্ৰাম আছে। শিৱ এজনেই। তেওঁ হৈছে বেহদৰ পিতা, বাকী সকলো হৈছে সন্তান। ইয়াৰ পূৰ্বে তোমালোক হদৰ

সন্তান, হৃদৰ পিতাৰ লগত আছিল। জ্ঞানতো নাছিল। বাকী অনেক প্ৰকাৰৰ ভক্তি কৰি আছিল। আধাকল্প ভক্তি কৰিলা, দ্বাপৰৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হয়। ৰাৱণ ৰাজ্যও আৰম্ভ হ’ল। এয়া অতি সহজ কথা। কিন্তু ইমান সহজ কথাও কিছুমানে কাচিৎহে বুজি পায়। ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হয়, সেইটোও কোনেও নাজানে। তোমালোক মৰমৰ সন্তানসকলে জানা – পিতাহে হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ ওচৰত যি আছে সেয়া তেওঁ আহি সন্তানসকলক দিয়ে। শাস্ত্ৰতো হৈছে ভক্তি মার্গৰ।

এতিয়া তোমালোকে বুজি পালা - জ্ঞান, ভক্তি আৰু তাৰ পাছত বৈৰাগ্য। এই তিনিটা হৈছে মুখ্য। সন্ন্যাসী লোকসকলেও জানে - জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্য। কিন্তু সন্ন্যাসীসকলৰ হৈছে নিজৰ হৃদৰ বৈৰাগ্য। তেওঁলোকে বেহৃদৰ বৈৰাগ্য শিকাব নোৱাৰে। দুই প্ৰকাৰৰ বৈৰাগ্য হৈছে - এটা হৃদৰ, আনটো বেহৃদৰ। সেয়া হৈছে হঠযোগী সন্ন্যাসীসকলৰ বৈৰাগ্য। এয়া হৈছে বেহৃদৰ। তোমালোকৰ হৈছে ৰাজযোগ, তেওঁলোকে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰি জংঘললৈ গুছি যায় সেইকাৰণে তেওঁলোকৰ নামেই সন্ন্যাসী হৈ যায়। হঠযোগীয়ে পবিত্ৰ হৈ থাকিবৰ কাৰণে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰে। সেয়াও ভালেই। পিতাই কয় - ভাৰততো বহুত পবিত্ৰ আছিল। এনেকুৱা পবিত্ৰ আন কোনো খণ্ডই নহয়। ভাৰতৰতো বহুত উচ্চ মহিমা আছে যাক ভাৰতবাসীয়েও নাজানে। পিতাক পাহৰাৰ কাৰণে সকলো পাহৰি যায় অৰ্থাৎ নাস্তিক গৰাকীবহীন হৈ যায়। সত্যযুগত কিমান সুখ-শান্তি আছিল। এতিয়া কিমান দুখ-অশান্তি। মূলবতনতো হৈছেই শান্তিদাম, য’ত আমি আত্মাসকল থাকোঁ। আত্মাসকল নিজৰ ঘৰৰ পৰা ইয়ালৈ বেহৃদৰ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। এতিয়া এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ যেতিয়া নতুন সৃষ্টিলৈ লৈ যাবৰ বাবে পিতাৰ আগমন হয়। পিতা আহি উত্তমৰো উত্তম কৰি তোলে। উচ্চৰো উচ্চ ভগৱান বুলি কোৱা হয়। কিন্তু তেওঁ কোন, কাক কোৱা হয়, এইবিলাক একোৱে নাজানে। এটা ডাঙৰ লিঙ্গ ৰাখি দিছে। এনেকৈ ভাবে যে এয়া হৈছে নিৰাকাৰ পৰমাত্মা। আমাৰ আত্মাসকলৰ তেওঁ হৈছে পিতা - এইটোও বুজি নাপায়, কেৱল পূজা কৰে। সদায় শিৱবাবা বুলিয়ে কয়, ৰুদ্ৰ বাবা বা বাবুলনাথ বাবা বুলি নকয়। তোমালোকে লিখাও - শিৱবাবা স্মৃতিত আছেনে? উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আছেনে? এইটো শ্লোগান ঘৰে-ঘৰে লগোৱা উচিত - শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হ’ব কাৰণ পতিত-পাৱন হৈছে এজনেই পিতা। এই পতিত সৃষ্টিত এজনো পবিত্ৰ থাকিব নোৱাৰে। পবিত্ৰ সৃষ্টিত আকৌ এজনো পতিত থাকিব নোৱাৰে। শাস্ত্ৰতো সকলো স্থানতে পতিত লিখি দিছে। ত্ৰেতাতে কয় ৰাৱণ আছিল, সীতাক হৰণ কৰি নিলে। কৃষ্ণৰ লগত কংস, জৰাসন্ধ, হিৰণ্যকাস্যপ আদিক দেখুৱাইছে। কৃষ্ণৰ ওপৰত কলঙ্ক লগাই দিছে। এতিয়া সত্যযুগতো এইবিলাক হ’ব নোৱাৰে। কিমান মিছা কলঙ্ক লগাই দিছে। পিতাৰ ওপৰতো কলঙ্ক লগাইছে আৰু দেৱতাসকলৰ ওপৰতো কলঙ্ক লগাইছে। সকলোৰে গ্লানি কৰি থাকে। এতিয়া পিতাই কয় - এয়া আত্মাক পবিত্ৰ কৰি তোলাৰ বাবে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। পবিত্ৰ হৈ আকৌ পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব লাগে। পিতাই ৪৪ চক্ৰৰ বিষয়েও বুজায়। এতিয়া এয়া হৈছে তোমালোকৰ অন্তিম জন্ম পুনৰ ঘৰলৈ যাব লাগে। ঘৰলৈতো শৰীৰতো নাযাব। সকলো আত্মাই যাব সেয়েহে মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকল, নিজকে আত্মা বুলি ভাবি বহা, দেহ বুলি নাভাবিবা। অন্য সংসংগত তোমালোক দেহ-অভিমানী হৈ বহা। ইয়াত পিতাই কয় - আত্মা-অভিমানী হৈ বহা। যেনেকৈ মোৰ এইটো সংস্কাৰ আছে, মই জ্ঞানৰ সাগৰ হওঁ... তোমালোক সন্তানসকলো এনেকুৱা হ’ব লাগে। বেহৃদৰ পিতা আৰু হৃদৰ পিতাৰ মাজৰ কনট্ৰাষ্টো (পাৰ্থক্যও) শুনায়। বেহৃদৰ পিতাই বহি তোমালোকক গোটেই জ্ঞান বুজায়। আগতে জনা নাছিল। এতিয়া সৃষ্টিৰ চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে, তাৰ আদি-মধ্য-অন্ত আৰু চক্ৰৰ আয়ুস কিমান, সেই সকলো কথা শুনায়। ভক্তি মার্গততো কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ ঘোৰ অন্ধকাৰত পেলাই দিলে। অধঃপতিতেই হৈ আহিল। এনেকৈ কয়ো নহয় যে যিমনে আমি ভক্তি কৰিম সিমনে পিতাক তললৈ টানি আনিম। পিতা আহি

26-09-2019

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

আমাক পাৰন কৰি তুলিব। পিতাক টানি থাকে কাৰণ পতিত, বহুত দুখী হৈ যায়। আকৌ কয় - আমি পিতাক আহ্বান কৰোঁ। পিতাইও লক্ষ্য কৰে একেবাৰে দুখী তমোপ্ৰধান হৈ গ'ল, 5 হাজাৰ বছৰ পুৰা হ'ল সেয়েহে পুনৰ আহে। এই পঢ়া এই পুৰণি জগতৰ কাৰণে নহয়। তোমালোক আত্মাসকলে ধাৰণ কৰি লগত লৈ যাবাগৈ। যেনেকৈ মই জ্ঞানৰ সাগৰ তেনেকৈ তোমালোক হৈছা জ্ঞানৰ নদী। এই জ্ঞান এইখন জগতৰ কাৰণে নহয়। এইখনতো একেবাৰে ছিঃ-ছিঃ জগত, ছিঃ-ছিঃ শৰীৰ, এয়াতো এৰিব লাগিব। শৰীৰতো ইয়াত পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। মই হৈছো আত্মাসকলৰ পিতা। আত্মাসকলকে পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ আহিছো। এই কথাবোৰ মনুষ্যইতো একো বুজিব নোৱাৰে, একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ, পতিত সেয়েহে গাই থাকে পতিত-পাৰন..। আত্মাহে পতিত হৈছে। আত্মাইহে সকলো কৰে। ভক্তিও আত্মাই কৰে, শৰীৰো আত্মাই ধাৰণ কৰে।

এতিয়া পিতাই কয় - মই তোমালোক আত্মাসকলক লৈ যাবলৈ আহিছো। মই বেহদৰ পিতা তোমালোক আত্মাসকলে আহ্বান কৰা বাবে আহিছো। তোমালোকে কিমান মাতিছা। এতিয়ালৈকে আহ্বান কৰি থাকে - হে পতিত-পাবন, অ' গড্ ফাদাৰ আপুনি আহি এই পুৰণী জগতৰ দুখৰ পৰা, অসুৰৰ পৰা মুক্তি কৰা যাতে আমি ঘৰলৈ যাব পাৰো। অন্যতো কোনেও নাজানে - আমাৰ ঘৰ ক'ত, ঘৰলৈ কেনেকৈ কেতিয়া যাম। মুক্তিলৈ যাবলৈ কিমান মগজ খটুৱাই থাকে, কিমান গুৰুৰ ওচৰলৈ যায়। জন্ম-জন্মান্তৰ মগজ খটুৱাই আহিছে। সেই গুৰুসকলে জীৱনমুক্তিৰ সুখৰ বিষয়েতো নাজানে। তেওঁলোকে মুক্তি বিচাৰে। এনেকৈ কয়ো - বিশ্বত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? সন্ন্যাসীয়েও মুক্তিৰ বিষয়েহে জানে। জীৱনমুক্তিৰ বিষয়েতো নাজানে। কিন্তু মুক্তি-জীৱনমুক্তি দুয়োটা পিতাইহে দিয়ে। তোমালোক যেতিয়া জীৱনমুক্তিত থাকা বাকী সকলো মুক্তিলৈ গুচি যায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে নলেজ (জ্ঞান) লৈ আছা, এয়া (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হ'বলৈ। তোমালোকেই আটাইতকৈ বেছি সুখ দেখিছা আকৌ আটাইতকৈ বেছি দুখে তোমালোকেই দেখিছা। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মাৱলম্বী তোমালোকেই আকৌ ধৰ্ম-ভ্ৰষ্ট, কৰ্ম-ভ্ৰষ্ট হৈ গ'লা। তোমালোক পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ আছিল, এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ আছিল। ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰা এয়া সন্ন্যাসীসকলৰ ধৰ্ম। সন্ন্যাসীও প্ৰথম অৱস্থাত ভাল আছিল। তোমালোকো প্ৰথমতে বহুত ভাল আছিল, এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গ'লা। পিতাই কয় - এয়া হৈছে ড্ৰামাৰ খেল। পিতাই বুজায় - এই পঢ়া হৈছেই নতুন সৃষ্টিৰ বাবে। পতিত শৰীৰ, পতিত সৃষ্টিলৈ ড্ৰামা অনুসৰি আমি 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত আকৌ আহিবলগীয়া হয়। কল্প লাখ বছৰৰ নহয় আৰু মইও সৰ্বব্যাপি নহয়। এয়াতো তোমালোকে মোৰ গ্লানি কৰি আহিছা। মই তথাপিও তোমালোকৰ কিমান উপকাৰ কৰো। যিমান শিৱবাবাৰ গ্লানি কৰিছা সিমান আন কাৰো কৰা নাই। যিজন পিতাই তোমালোকক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে তেওঁক তোমালোকে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ থাকা। যেতিয়া গ্লানিৰো সীমা অতিক্ৰম কৰে তেতিয়া মই আহি উপকাৰ কৰোঁ। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, কল্যাণকাৰী যুগ। যেতিয়া মই তোমালোকক পবিত্ৰ কৰিব তুলিবলৈ আহোঁ। পবিত্ৰ হোৱাৰ কিমান সহজ যুক্তি (উপায়) শুনাওঁ। তোমালোকে ভক্তি মাৰ্গত বহুত হাবাথুৰি খালা, পুখুৰীতো স্নান কৰিবলৈ যায়, এনেকৈ ভাবে যে ইয়াৰ দ্বাৰা পাৰন হৈ যাম। এতিয়া ক'ত সেই পানী আৰু ক'ত পতিত-পাৰন পিতা। সেয়া সকলো হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। এয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। মনুষ্য কিমান ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। কুস্কৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। এয়াতো তোমালোকে জানা - গায়নো কৰা হয় বিনাশ কালত বিপৰীত বুদ্ধি বিনশ্যন্তি। এতিয়া তোমালোক পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুযায়ী প্ৰীত বুদ্ধিৰ হোৱা। সম্পূৰ্ণ হোৱা নাই কিয়নো মায়াই বাৰে-বাৰে পাহৰাই দিয়ে। এয়া হৈছে 5 বিকাৰৰ যুদ্ধ। 5 বিকাৰক ৰাৱণ বুলি কোৱা হয়। ৰাৱণৰ প্ৰতিকৃতিত গাধৰ মূৰ দেখুৱায়।

পিতাই এইটোও বুজাইছে - স্কুলত কেতিয়াও চকু মুদি বহিব নালাগে। এয়াতো ভক্তি মাৰ্গত ভগৱানক স্মৰণ কৰিবলৈ শিক্ষা দিয়ে যে চকু মুদি বহা। ইয়াতেতো পিতাই কয় - এইখন হৈছে স্কুল। এইটো শুনিছাও - দৃষ্টিৰে নিহাল.....। কয়, এওঁ যাদুকৰ। হেৰ' তেনেকৈতো গায়নো আছে। দেৱতাসকলো দৃষ্টিৰে ভৰপূৰ হয়। দৃষ্টিৰে মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাঁতাজন যাদুকৰ নহ'ল জানো! পিতাই বহি বেতেৰি চাৰ্জ কৰিব আৰু সন্তানসকল চকু মুদি বহি থাকিব তেন্তে তাক কি বুলি কোৱা হ'ব! স্কুলত চকু মুদি নবহে। নহলেতো অলস হৈ যাবা। পঢ়াতো হৈছে চ'ৰ্চ অফ ইনকাম (আয়ৰ উৎস)। লাখ পদমৰ উপাৰ্জন হয়। উপাৰ্জনৰ সময়ত কেতিয়াও হামি নহে। ইয়াত আত্মাসকলক শুধৰাব লাগে। এয়া এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত আছে। তেওঁলোকৰ ৰাজধানী চাবলৈ হ'লে দেলবাড়ালৈ যোৱা। সেয়া হৈছে জড়, এয়া হৈছে চৈতন্য দেলবাড়া মন্দিৰ। ইয়াত দেৱতাও আছে, স্বৰ্গও আছে। সকলোৰে সংগতি দাতা আবুতেই আছে, সেইবাবে আবুৱে হ'ল আটাইতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ। যিসকল ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাপক অথবা গুৰুলোক আছে পিতাই ইয়ালৈ আহি সকলোৰে সংগতি কৰে। এইখন হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ, কিন্তু গুপ্ত। ইয়াৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) যি সংস্কাৰ পিতাৰ আছে সেই সংস্কাৰ ধাৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ সমান জ্ঞানৰ সাগৰ হ'ব লাগে। দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।
- (2) আত্মা ৰূপী বেতেৰি সতোপ্ৰধান কৰিবলৈ চলোঁতে-ফুৰোঁতে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। দৈৱী কেৰেক্টাৰ (চৰিত্ৰ) ধাৰণ কৰিব লাগে। অতি মিঠা হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** জ্ঞান ধনৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতিৰ সকলো সাধন প্ৰাপ্ত কৰোঁতা পদমা-পদমপতি হোৱা

জ্ঞান ধনে স্থূল ধনৰ প্ৰাপ্তি স্বতঃ কৰায়। য'ত জ্ঞান ধন আছে ত'ত প্ৰকৃতি স্বতঃ দাসী হৈ যায়। জ্ঞান ধনৰ দ্বাৰা প্ৰকৃতিৰ সকলো সাধন স্বতঃ প্ৰাপ্ত হৈ যায় সেয়েহে জ্ঞান ধন সকলো ধনৰ ৰজা। য'ত ৰজা আছে ত'ত সকলো সাধন স্বতঃ প্ৰাপ্ত হয়। এই জ্ঞান ধনেই পদমা-পদমপতি কৰি তোলে, পৰমাৰ্থ আৰু ব্যৱহাৰক স্বতঃ সিদ্ধ কৰে। জ্ঞান ধনত ইমান শক্তি আছে যে অনেক জন্মৰ কাৰণে ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলে।

***শ্লোগান:-** “কল্প-কল্পৰ বিজয়ী হওঁ” এইটো আত্মিক নিচা ইমার্জ (জাগ্ৰত) হ'লে মায়াজিৎ হৈ যাবা।

ওঁম্ শান্তি!!
